

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

privind Statutul inspectorului de muncă

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. 1. – Prezenta lege reglementează statutul funcționarilor publici numiți în funcția publică specifică de inspector de muncă, respectiv drepturile, îndatoririle specifice și incompatibilitățile aplicabile inspectorului de muncă.

Art. 2. – În îndeplinirea atribuțiilor de serviciu, inspectorul de muncă este investit cu exercițiul autorității de stat.

Art. 3. – Inspectorul de muncă exercită prerogativele funcției urmărind asigurarea respectării prevederilor legale în domeniul relațiilor de muncă, al securității și sănătății în muncă și al supravegherii pieței prin luarea măsurilor prevăzute de lege, în principal pentru combaterea muncii nedeclarate, prevenirea accidentelor de muncă și bolilor profesionale, restricționarea comercializării produselor neconforme, precum și pentru prevenirea și combaterea discriminării pe piața muncii.

Art. 4. – Salarizarea inspectorului de muncă se face potrivit Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 5. – (1) Inspectorul de muncă din cadrul inspectoratelor teritoriale de muncă are dreptul de a efectua activități de control, de a întocmi procese-verbale, de a constata nerespectarea prevederilor legale și de a aplica sancțiunile corespunzătoare prevăzute de lege, astfel:

a) pe tot teritoriul țării, indiferent de locul de muncă în care își desfășoară activitatea în mod curent, în baza deciziei emise de inspectorul general de stat;

b) pe teritoriul județului în a cărui rază teritorială se află sediul inspectoratului teritorial de muncă în cadrul căruia își desfășoară activitatea în mod curent.

(2) Activitățile de control prevăzute la alin. (1) se realizează numai în baza legitimației de control, a insignei care atestă funcția îndeplinită în exercitarea atribuțiilor stabilite prin lege și a ordinului de deplasare semnat de conducătorul instituției sau de către persoana desemnată de către acesta, precum și după completarea registrului unic de control al entității controlate, în condițiile prevăzute de Legea nr. 252/2003 privind registrul unic de control.

(3) În cazul controalelor pentru identificarea cazurilor de muncă nedeclarată, registrul unic de control se completează după terminarea controlului.

(4) Inspectorii de muncă desfășoară activități de control inopinat, tematic și de fond și activități de control organizate conform Programului-cadru de acțiuni al Inspecției Muncii, respectiv Programului propriu de acțiuni al inspectoratului teritorial de muncă, aprobate de către inspectorul general de stat.

Art. 6. – Inspectorul de muncă din cadrul aparatului propriu al Inspecției Muncii poate efectua activități de control pe întreg teritoriul țării, potrivit prevederilor art. 5 alin. (1) lit. a), numai împreună cu inspectorii de muncă din cadrul inspectoratului teritorial de muncă pe raza căruia se derulează activitatea de control.

Art. 7. – Inspectorul de muncă are următoarele drepturi specifice:

a) dreptul de a beneficia de concediu de odihnă anual, după cum urmează:

Vechimea în muncă	Durata concediului de odihnă
până la 10 ani	25 de zile lucrătoare
peste 10 ani	30 de zile lucrătoare

b) dreptul de a beneficia de decontarea cheltuielilor de transport pentru îndeplinirea sarcinilor de serviciu în cadrul și în afara localității în care își desfășoară activitatea, în condițiile prevăzute de Hotărârea Guvernului nr. 1860/2006 privind drepturile și obligațiile personalului autorităților și instituțiilor publice pe perioada delegării și detașării în altă localitate, precum și în cazul deplasării, în cadrul localității, în interesul serviciului, cu modificările și completările ulterioare;

c) dreptul de a beneficia de perfecționare profesională în domeniul specific de activitate și în domeniile care se interconectează cu specificul activității instituției, susținută prin programele organizate de Centrul de Pregătire și Perfecționare Profesională al Inspecției Muncii sau de furnizorii publici și privați de formare profesională, autorizați în condițiile legii, și decontate de angajator;

d) dreptul de a participa la schimburi de experiență și bune practici în domeniul inspecției muncii, cu instituții sau organisme similare din țările membre ale Uniunii Europene.

Art. 8. – Inspectorul de muncă are următoarele îndatoriri:

a) să utilizeze legitimația de serviciu și insigna numai în exercitarea atribuțiilor de serviciu;

b) să se prezinte la programul normal de lucru, precum și la programul stabilit pentru desfășurarea unor acțiuni de control inopinat;

c) să respecte, în exercitarea atribuțiilor de control, prezumția de nevinovăție a persoanelor care fac obiectul controlului, să adopte un comportament civilizată, să manifeste imparțialitate și nepărtinire, să fie ferm și exigent;

d) să analizeze cu obiectivitate toate documentele și informațiile pe care angajatorii au obligația de a le pune la dispoziția

inspectorului de muncă pentru realizarea controlului sau pentru efectuarea cercetării evenimentelor;

e) să consemneze în procesul-verbal întocmit în urma controlului planul de măsuri în sarcina angajatorului;

f) să dovedească disponibilitate în situațiile în care este necesară prezența sa la locul de muncă în afara programului normal de lucru, în situații temeinic justificate, pentru îndeplinirea atribuțiilor de serviciu, cu compensarea timpului lucrat, potrivit legii;

g) să analizeze efectele aplicării actelor normative din domeniul de activitate și să înainteze superiorului ierarhic, propuneri de modificare sau completare a acestora, atunci când situația o impune;

h) să informeze de îndată compartimentul de resurse umane din cadrul Inspecției Muncii/inspectoratului teritorial de muncă despre dobândirea calității procesuale de învinuit sau inculpat, precum și despre măsurile procesuale penale dispuse ori hotărârile penale pronunțate împotriva sa;

i) să monitorizeze modul de îndeplinire a măsurilor dispuse în activitatea de control și, după caz, să aplice sancțiunile contravenționale pentru neîndeplinirea acestora, conform prevederilor legale;

j) să sesizeze instituția în cadrul căreia își desfășoară activitatea, în cazul în care, cu prilejul desfășurării unei activități de control, constată că se află într-o situație de incompatibilitate sau că există un conflict de interese.

Art. 9. – (1) Inspectorului de muncă i se interzice:

a) să efectueze controale la entitatea în cadrul căreia soțul/soția inspectorului de muncă sau altă persoană cu care acesta este rudă sau afin până la gradul II, inclusiv, are calitatea de asociat sau acționar, administrator, director, cenzor, sau al cărui reprezentant legal este;

b) să efectueze controale la entitatea în cadrul căreia sau pentru care desfășoară activități o persoană care este soț/soție, rudă sau afin până la gradul II inclusiv cu inspectorul de muncă;

c) să folosească informațiile obținute în activitatea de control pentru a obține foloase necuvenite sau pentru a prejudicia imaginea instituției în care își desfășoară activitatea;

d) să abuzeze de calitatea oficială și să compromită, prin activitatea sa publică, prestigiul funcției sau al instituției din care face parte;

e) să redacteze, să tipărească sau să difuzeze materiale ori publicații cu caracter politic, imoral sau care instigă la indisciplină.

(2) Funcția publică specifică de inspector de muncă nu este incompatibilă cu desfășurarea de activități în domeniul formării profesionale, organizate conform legii, cu respectarea prevederilor art. 18 lit. a) din Legea nr. 108/1999 pentru înființarea și organizarea inspecției muncii, republicată, cu modificările ulterioare.

Art. 10. – Inspectorul de muncă beneficiază de stabilitate în funcție și independență față de orice schimbare guvernamentală și orice influență neprevăzută din afară, de natură să-i afecteze libertatea de exercițiu, decizie sau control în exercitarea atribuțiilor de serviciu, apreciere și decizie și care îl poate îngreuna sau împiedica în realizarea activității de control.

Art. 11. – (1) Pentru prejudiciile materiale, constatate prin hotărâre judecătorească definitivă, aduse inspectorului de muncă sau membrilor familiei acestuia, în timpul și/sau din cauza exercitării atribuțiilor de serviciu, se plătesc despăgubiri de către instituția la care acesta este angajat. Recuperarea valorii despăgubirilor plătite se face de către instituția plătitoare, de la cei vinovați, potrivit legii.

(2) Condițiile de acordare și recuperare a despăgubirilor prevăzute la alin. (1) se stabilesc prin ordin al ministrului muncii și justiției sociale, în termen de 90 de zile de la data intrării în vigoare a prevederilor prezentei legi.

Art. 12. – Inspectorul de muncă supus ingerințelor, influenței sau oricărei alte forme de presiune este obligat să aducă la cunoștință de îndată și în scris acest fapt șefului său direct și/sau să solicite șefilor ierarhici superiori, înlăturarea constrângerilor care îi alterează libertatea de apreciere, de exercițiu, decizie sau control, ori să propună înlocuirea lui din echipa de control.

Art. 13. – (1) Inspectorul de muncă beneficiază de sprijin financiar din partea instituției prin suportarea sumelor necesare asigurării asistenței juridice, în cazurile în care actele și faptele îndeplinite în timpul exercitării atribuțiilor de serviciu, în limitele și cu respectarea prevederilor legale, fac obiectul unor proceduri judiciare.

(2) Condițiile de acordare a sprijinului financiar prevăzut la alin.(1), sau de recuperare a acestuia în situația în care inspectorul de muncă este găsit vinovat de către instanța de judecată, se stabilesc prin ordin al ministrului muncii și justiției sociale, în termen de 90 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi.

Art. 14. – Inspectorul general de stat și inspectorii șefi vor asigura, prin conferințe de presă, comunicate de presă și alte mijloace specifice, contracararea unor campanii de defăimare a Inspecției Muncii, respectiv a inspectoratului teritorial de muncă dacă se constată că inspectorii de muncă au exercitat atribuțiile de serviciu în limitele de competență.

Art. 15. – Perioada în care își desfășoară activitatea persoana numită în funcția publică specifică de inspector de muncă se consideră vechime în specialitatea studiilor absolvite.

Art. 16. – (1) Se instituie ziua de 11 iulie – Ziua Inspecției Muncii.

(2) Cu ocazia Zilei Inspecției Muncii, inspectorii de muncă nu vor desfășura activități specifice de control, ci activități de informare.

Art. 17. – Dispozițiile prezentei legi se completează cu prevederile Legii nr. 108/1999 pentru înființarea și organizarea Inspecției Muncii, republicată, cu modificările ulterioare și ale Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și cu prevederile celorlalte acte normative care reglementează funcția publică, în măsura în care acestea nu conțin dispoziții contrare.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE
CAMEREI DEPUTAȚILOR

FLORIN IORDACHE

PREȘEDINTELE
SENATULUI

CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

București,
Nr.